

[Ludvig Christensen.]

slutning af et Flertal i det i Lovforslagets § 1, Stk. 1, nævnte Udvalg, og Oppositionspartierne har overfor Befolkningen søgt at give det Udseende af, at herved vilde man sikre det parlamentariske Flertal Indseende med, hvad der sker i Henhold til Loven. Det er en ganske urigtig Fremstilling, en Fremstilling, der kun er egnet til at vildlede Vælgere, som ikke selv tænker over Tingene. Den parlamentariske Minister kan naturligvis ikke, med Valutaudvalgets Tilslutning eller mod Valutaudvalget, gennemføre noget som helst, han ikke har Tilslutning til i de Partier, der støtter Regeringen. Dermed er det paa Forhaand givet, at enhver Handling, som Ministeren foretager sig i Henhold til Loven, maa have den fornødne parlamentariske Tilslutning i Folketinget. Men det, man vil opnaa gennem Bestemmelsen om, at der skal kræves Tilslutning fra et Flertal i Udvalget, er, at man vil ændre Magtforholdene, flytte den politiske Magt i dette Land fra Folketinget og Folketingets Flertal til Mindretalspartierne og til Landstingets Flertal. Jeg kan paa Forhaand sige, at det kan det Parti, jeg repræsenterer, ikke gaa med til. En saadan Forfusning af vore Magtforhold vilde det være fuldkommen urimeligt at gaa med til. Det er ganske karakteristisk, at Venstres Ordfører i Dag er den første, der stiller Kravet om, at Landstinget, ikke mere Folketingets Flertal, men Landstinget skal have den afgørende Indflydelse paa dansk Politik paa et saa overmaade vigtigt Omraade som det, der her er Tale om, at de politiske Oppositionspartier skal overtage Retten til at træffe Afgørelserne uden Pligten til at bære Ansvaret i samme Grad, som Ministeriet maa gøre det og Folketingsflertallet, hvoraf Ministeriet er udgaaet. Det maatte paa Forhaand staa de to Partier, som fremsatte et saadant Krav, klart, at det maatte føre til, at der ikke kunde opnaas Enighed om denne Regulering. Derfor er det ogsaa ganske klart for enhver, der vil se, hvad det drejer sig om, hvem det er, der har Brug for at sætte saadanne Bestemmelser ind i Loven, at den ikke kan gennemføres.

Der er blevet paastaet — den ærede Ordfører for Venstre gav ogsaa lidt forsigtigt Udtryk derfor —, at naar man overlod til Erhvervene selv, til Importørerne selv at regulere Importen og kun i ringest mulig Udstrækning gik til en Importregulering, saa skulde Forholdene nok regulere sig selv. Men naar vi ser paa, hvordan Samfundsforholdene er ude omkring i Verden og her i vort Land, faar man det aller-

bedste Indtryk af, hvordan det gaar, naar man overlader til de private selv at bestemme i den Udstrækning, som de hidtil har haft Lov til at bestemme. Vi har Erfaringer fra tidligere Perioder for, hvad det vil sige at overlade til Handelsstanden ganske frit at importere Varer til vort Land. Jeg behøver ikke at nævne Tal paa de ganske formidable Summer, der er tabt netop i Perioder, hvor det viste sig, at Handelsstanden ikke var i Stand til at vurdere Forholdene rigtigt. Er der da nogen som helst Grund til at tro paa, at Importørerne denne Gang, stillede frit i den Udstrækning, de kræver det, vilde være i Stand til at kunne foretage netop den forstandige Regulering af Indførselen, som er nødvendig, hvis ikke vort Pengevæsen skal synke fuldkommen i Grus? Efter min Opfattelse er der ikke nogen særlig Grund til at tro paa, at Importørerne ved at være frit stillede med Hensyn til, hvad hver enkelt vil indføre her til Landet, skulde kunne varetage de Interesser, der skal varetages. Tværtimod ved vi, at der ude omkring i de Lande, der nu gennem længere Tid ikke har haft Adgang til hele den Import til vort Land, som de hidtil har haft, ligger uhyre Dynger af Varer parat til at sendes ind over vore Grænser i samme Øjeblik, som Porten bliver slaaet op, og med Kredittilbud, som vil gøre, at det vil blive overmaade vanskeligt for mange, mange Importører at sige nej og holde Hjerneklare. Og selv om den enkelte gerne vilde, saa vil en forstandig Betragtning af hele det komplicerede Forhold føre til, at enhver maa erkende, at det lader sig overhovedet ikke gøre at give Importen fri.

Derfor er jeg fuldkommen enig i de Betragtninger, der i det andet høje Ting blev fremsat om, at det, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag, maa være det ringeste, vi kan nøjes med. Ingen i dette Land er tjent med, at vi paa Grund af politisk Spil skal slippe det Tag i vort Lands Økonomi og i vort Lands Beskæftigelsesmuligheder i den Udstrækning, de endnu kan opretholdes, blot for at imødekomme de Ønsker, der er fremsat fra Oppositionens Side. Det er ogsaa ganske givet, at hvis vi vilde gøre det, vilde vi meget hurtigt erfare, at den nu gældende Importregulering faktisk i mange Henseender, i langt flere Henseender, end nogen maaske aner det, har betydet noget for Beskæftigelsen herhjemme, og at det vilde betyde en Katastrofe for en Række af vore Erhverv, hvis vi uden videre skulde give Slip paa den Regulering, der i Øjeblikket finder Sted.